

של כלי זו.

שם סעי' ע"ה: אודות כלי כסף המצויירים בהיתוך זכוכית וז"ל: "אבל אם הוא מצד החיצון של הכלי מותר להשתמש בו בפסח ע"י הגעלה... ואף שלפעמים... מ"מ מקצת חום זה...". עכלה"ק. (עיין שם בסעיף).

להעיר משו"ת חת"ס או"ח ק"ל הסובר כשיש ציפוי לכלי נקרא כלי זה, ככלי בתוך כלי, ואם כן לכאורה למה לאדמוה"ז הסבר הנ"ל למה יהי כלי זה מותר, הרי א"א להכנס מציפוי הזכוכית כי נקרא כלי אחר, וכלי רוטב לא נכנס מכלי לכלי.

הרב ראובן שמואל לפידות
- כולל -

יד. בגליון לג (רלב) ש.ז. הרב ר.ש.ל. בסעי' ז' הביא קושית המהרש"ם על השו"ע דאדמוה"ז או"ח סי' תנ"א סעי' יג, ובסופו מביא קצת תמיכה לד"ה דאדמוה"ז.

ומן הסתם מאת ה' היתה זאת, שהן הרב ר.ש.ל. והן המהרש"ם לא הרגישו ולא הביאו שאדמוה"ז כס' תנ"א סעי' כ"ה אמר בפירוש שלדברי הכל בשר בחלב בזאח"ז מהני הגעלה, ומתיר אפילו אחר שכבר העבירו את הכלי ראשון מן האש.

ועוד ההמלצה של המהרש"ם שם אינו הטעם שביאר האדמוה"ז, שהרי טעם האדמוה"ז הוא משום קלישת טעם שאין שייך קריאת שם עליו, והמהרש"ם מביא מ"ן וחלב (ב"ב קמצים) שזה סוג בפני עצמו, ויש מחלוקת אם יש לו דין טיגון או בישול.

ועיין בדעת תורה מהמהרש"ם שיצא לאור מחדש עם ביאורים וחידושים מנכד המחבר ששם בתנ"א סעי' י"א הוא מבאר שיקר דברי הרמ"ע הם שנוי במחלוקת האחרונים, אי משקה לענין גופו נקרא בישול או טיגון - ואי לזאת אינו ענין לד"ק דאדמוה"ז ולא זכיתי להבין ד"ק דהגאון מהרש"ם.

הרב אליעזר צבי זאב צירקינד
- ברוקלין נ.י. -

טו. בגליון לד (רלג) העיר הת' י. בעלינאן על מ"ש בשו"ע אדמו"ר הזקן סי' תעב סעיף י' וז"ל: אשה בין נשואה בין אלמנה וגרושה. א"צ הסיבה כו' ע"כ. דלפ"ז אינו מוכן מ"ש בסעיף י"ב וכן עבדים ושפחות העבריות צריכין הסיבה. וכבר קדמו בזה הרב ש.ד. הכהן בגליון יא. ניסן תשמ"א דמאריסטאן ובגליון ג (רלד) תירץ הרב ל.י. רסקין דבסעיף י' ביאר רק כד"ן. של נשואה אלמנה וגרושה ולמה לא הזכיר פנוי' ואמנם ע"ז מדובר בסעיף י"ד ועי' באריכות בקובץ י"א דאוסטרלי'

והנה גם הפר"ח והמהרי"ל (מובא בח"י) כתבו דשפחות העבריות צריכות להסב. ועיין בח"י שם ס"ק יד דכתב דעבד כנעני שלא בפני אדוניו ודאי צריך להסב שהוא מחוייב בכל המצוות שהנשים מחויבות. וכן הא"ר אות ט (מובא בכף החיים) כתב דעבדים כנענים א"צ הסיבה. אף דמחוייבים בכל המצוות שהנשים חייבות וצ"ע דהא הנשים אינן צריכות הסיבה ועפ"י הנ"ל א"ש.

* * *

בגליון הנ"ל אות ז' העיר הר' פ.פ. על מ"ש בהגש"פ, דמוכח מל' המשנה בפסחים ובירושלמי שהיו לוקחין השני תבשילין גם בזמן הבית בגבולין והעיר דמלשון אדה"ז הל' פסח סי' תע"ג סעיף כ' משמע שכל תקנת שני תבשילין היתה רק אחרי החורבן וכבר קדמו הרב ש. שפלטר בגליון נד ד-770 ובקובץ ה' שנה ראשונה ביגדיל"ת נ.י. מדור הערות בשו"ע אדמוה"ז. והת' ש.ז. כהן בגליון ב' וג' דתורת אמת. אמנם מה שרצה הרב הנ"ל לתרץ שהכוונה שהוסיפו עוד הפעם על התקנה עי"ש באריכות כבר הקשה עליו הת' ש.ז. כהן בגליון ד' דתו"א. דאדרבא התקנה של שני תבשילין בזמן הבית, ה' בכל מקום מחוץ לירושלים ואחרי חורבן הבית נתוסף רק בירושלים. עי"ש.

* * *

בגליון ל (רכט) העיר הת' ש.ש. דויטש על מ"ש בלקו"ש ח"א הוספות פ' בשלח. דיוצאים ידי לח"מ, אף אם כ"א מברך לעצמו ברכת המוציא, דלכאורה בשו"ע אדמוה"ז סימן רע"ד, וסימן תע"ג סעיף כד, משמע להיפך.

וכבר קדמו בזה הת' י.מ. קזמינסקי וזהר' א.ש. בגליון י' (נ) ד-770. ועי' מ"ש לתרץ הר' י.ז.פ. וזהר' ש.ד.ב., לוי' בגליון נא. ד-770 ועי' מ"ש עוד הת' ש.ז. גורליק בגליון ד' וה' דתו"א. ותוכן הת' ה' דמ"ש בס' רע"ד כבר רמז לזה כ"ק אד"ש. (אלא שבלקו"ש נפלה טה"ד ובמקום "קעד" צריך להיות "רעד") ומ"ש בס' תעג אין הכוונה דוקא משום שהם יוצאים בברכת המוציא אלא דמאחר שהם יוצאים בברכת המוציא הרי ממילא, הם יוצאים בברכת לח"מ עי"ש"ב. ולהעיר ממענה כ"ק אדמו"ר שליט"א הנדפס בגליון א' דאשען פארקוויי.

* * *

בגליון מא (סא) העיר הת' י.י. איילדלמאן על מ"ש